

WALT WHITMAN

Brooklynfærge i fart

1

Højvande under mig! Jeg ser dig ansigt til ansigt!
Skyer i vest – solen dér en halv time høj – jeg ser også jer ansigt til ansigt.

Mængder af mænd og kvinder klædt i de vanlige dragter, hvor mærkværdige I er i
mine øjne!

Og færgernes hundreder og atter hundreder der sejler over, på vej hjem, er
mærkværdigere i mine øjne end I formoder,

5 og I der skal sejle over fra bred til bred mange år herefter er mere i mine øjne, og
mere i mine tanker end I måske formoder.

2

Den uhåndgribelige næring jeg får af alle ting på alle tider af døgnet,
den enkle, sammentrængte, velforbundne orden, migselv sønderdelt, enhver
sønderdelt og dog del af ordenen,

lighederne i fortiden og dem i fremtiden,

herlighederne trukket som perler på mine mindste syn og hørsler, under gåturen
på gaden og overfarten over floden,

10 strømmen der jager så rivende og svømmer med mig langt bort,
de andre der skal følge efter mig, båndene mellem mig og dem,
visheden om andre, deres liv, kærlighed, syn, høreelse.

Andre vil gå ind ad færgens porte og sejle over fra bred til bred,
andre vil iagttage højvandets strømmen,

15 andre vil se Manhattans skibsfart nord og vest, og Brooklyns højdedrag mod syd
og øst,

andre vil se øerne store og små;

halvtreds år herefter vil andre se dem når de sejler over, solen en halv time høj,
hundrede år herefter, eller mange, mange hundrede år herefter, vil andre se dem,
vil de nyde solnedgangen, højvandets skyllen ind, lavvandets vigen tilbage i havet.

3

20 Det hjælper intet, ikke tid eller sted – afstand hjælper intet,
 jeg er hos jer, mænd og kvinder af en generation, eller mange, mange generatio-
 ner herefter,
 ligesom I føler, når I ser på floden og himlen, sådan følte jeg,
 ligesom hver af jer er én i en levende mængde, var jeg én i en mængde,
 ligesom I vederkvæges af flodens og den lyse strøms glæde, blev jeg vederkvæget,
 25 ligesom I står og læner jer mod rælingen, og dog jager med den rivende strøm,
 stod jeg og blev dog jaget,
 ligesom I ser på skibes talløse master og damperes tykstilkede rør, så jeg.

Også jeg sejlede mangan en gang over den gamle flod,
 iagttag Tolvte-måneds-mågerne, så dem svæve højt i luften på ubevægelige
 vinger, svinge deres kroppe,
 så hvordan det skinnende gule oplyste dele af deres kroppe og lod resten være i
 stærk skygge,

30 så de langsomtkredsende cirkler og den gradvise trækken mod syd,
 så sommerhimmels genspejling i vandet,
 fik øjnene blændet af strålernes glitrende slæb,
 så på de fine centrifugale radier af lys om mit hoveds form i det solbeskinnede
 vand,

35 så på disen over bakkerne mod syd og sydvest,
 så på dampen som den fløj i uldtotter med et skær af violet
 så mod den nedre bugt for at fange fartøjernes ankomst,
 så deres indsejling, så om bord dem der var nær mig,
 så de hvide sejl på skonnerter og slupper, så de opankrede skibe,
 sømændene arbejde i rigningen eller over skrævs ude på rundholtene,
 40 de runde master, skrogens svingende bevægelse, de slanke bugtende vimpler
 de store og små dampere i fart, lodserne i deres styrehuse,
 det hvide kølvand efter overfarten, hjulenes hurtige dirrende hvirvel,
 flagene fra alle nationer, deres nedtagning ved solnedgang,
 de muslingkammede bølger i tusmørket, skovlhjulenes øsen, de kåde skinnende
 toppe,
 45 strækningen langt ude der mere og mere fortoner sig, de grå granitmure på
 lagerbygningerne ved kajen,
 på floden den skyggeagtige gruppe, den store dampslæbebåd tæt flankeret på hver
 side af prammene, høbåden, den forsinkede lægter,
 på den nærmeste bred støberiskorstenenes ild der brænder højt og skærende i
 natten,
 kaster deres blafren af sort mod vildt rødt og gult lys over husenes toppe, og ned i
 gadernes slugter.

4

50 Disse og alle andre var for mig de samme som de er for dig,
 jeg elskede højt de byer, elskede højt den prægtige og ilende flod,
 de mænd og kvinder jeg så stod mig alle nær,
 andre de samme – andre der ser tilbage på mig fordi jeg så frem til dem,
 (tiden vil komme, skønt jeg standser her i dag og i nat.)

5

55 Hvad er det da mellem os?
 Hvad er tallet på de snese eller hundreder af år mellem os?

Hvad det end er, det hjælper ikke – afstand hjælper ikke, og sted hjælper ikke,
 jeg levede også, Brooklyn med de yppige bakker var mit,
 jeg gik også i gaderne på øen Manhattan, og badede i vandene omkring den,
 jeg følte også de mærkværdige pludselige spørgsmål røre sig i mit indre,
 60 om dagen i menneskemængder kom de somme tider over mig,
 på mine vandringer hjem sent om natten eller når jeg lå i min seng kom de over
 mig,

jeg var også blevet overvældet af flådeøen holdt i evig opløsning,
 jeg havde også modtaget identitet ved min krop,
 at jeg var vidste jeg var fra min krop, og hvad jeg skulle blive vidste jeg at jeg
 skulle blive fra min krop.

6

65 Det er ikke på dig alene de mørke pletter falder,
 mørket kastede også sine pletter ned på mig,
 det bedste jeg havde gjort forekom mig goldt og mistænkeligt,
 mine store tanker, som jeg troede de var, var de i virkeligheden ikke usle?
 Og det er heller ikke dig alene der ved hvad det er at være ond,
 70 jeg er den der vidste hvad det var at være ond,
 jeg knyttede også den gamle lunde af genstridighed,
 sladrede, rødmede, fortørnedes, løj, stjal, afskyede,
 nærede svig, vrede, lyst, hede ønsker jeg ikke turde udtale,
 var lunefuld, forfængelig, grådig, overfladisk, lusket, fej, ondskabsfuld,
 75 ulven, slangen, svinet manglede ikke i mig,
 det bedrageriske blik, det letfærdige ord, det løsagtige begær, manglede ikke,
 afslag, had, udsættelser, lavsind, dovenskab, ingen af disse manglede,
 var ét med de andre, de andres dage og hændelser,
 blev kaldt ved mit nærmeste navn af unge mænds klare høje stemmer når de så
 mig nærme eller fjerne mig,
 80 mærkede deres arme på min hals hvor jeg stod, eller deres køds skødesløse lænen
 mod mig hvor jeg sad,
 så mange jeg elskede på gaden eller færgen eller i offentlig forsamling, men
 fortalte dem aldrig et ord,

levede samme liv som de andre, samme gamle leen, gnaven, soven,
spillede rollen der bestandig ser tilbage på skuespilleren eller skuespillerinden,
den samme gamle rolle, den rolle der er hvad vi gør den til, så stor vi vil,
85 eller så lille vi vil, eller både stor og lille.

7

Endnu nærmere kommer jeg dig,
hvad tanke du har om mig nu havde jeg lige så fuldt om dig – jeg forsynede mig
på forhånd,
jeg tænkte over dig længe og alvorligt før du blev født.

Hvem kunne vide hvad der ville ramme mig?

90 Hvem ved om jeg ikke nyder dette?
Hvem ved, trods al afstand, om jeg ikke så godt som ser på dig nu, selv om du
ikke kan se mig?

8

Oh, hvad kan være mere prægtigt og beundringsværdigt i mine øjne end det
masterandede Manhattan?

Flod og solnedgang og højvandes muslingkammede bølger?

Mågerne svingende deres kroppe, høbåden i skumringen, og den forsinkede
lægter?

95 Hvilke guder kan overgå disse som tager mig om hånden og med stemmer jeg
elsker kalder mig hurtigt og højt ved mit nærmeste navn da jeg nærmer
mig?

Hvad er mere udsøgt end dette som binder mig til den kvinde eller mand der ser
ind i mit ansigt?

Som smelter mig ind i dig nu og gyder min mening i dig?

Vi forstår altså, gør vi ikke?

Hvad jeg lovede uden at nævne det, har du ikke accepteret det?

100 Hvad studiet ikke kunne lære – hvad prædikenen ikke kunne fuldføre er fuldført,
er det ikke?

9

Glid videre, flod! Glid med højvandet, og synk med lavvandet!

Leg videre, toppede og muslingkammede bølger!

Prægtige solnedgangsskyer! gennemtræng mig med jeres pragt, eller mændene og
kvindene generationer efter mig!

Sejl over fra bred til bred, talløse mængder af passagerer!

105 Rejs jer, Mannahattas høje master! rejs jer, Brooklyns smukke bakker!
Dunk, forbløffede og videbegærlige hjerne! udspy spørgsmål og svar!

Hold oppe her og alle steder, evigt svømmende flåde!

Stir, elskende og tørstende øjne, i hus, på gade, i offentlig forsamling!

Giv lyd, unge mænds stemmer! kald mig højt og musikalsk ved mit nærmeste
110 navn!

Lev, gamle liv! spil den rolle der ser tilbage på skuespilleren eller skuespillerinden!

Spil den gamle rolle, den rolle der er stor eller lille som man nu gør den!

Tænk over, du som gennemlæser mig, om jeg måske ikke på ukendte måder ser
115 på dig;

vær fast, ræling over floden, så du kan støtte de mageligt lænende, men il videre
med den ilende strøm;

115 flyv videre, havfugle! flyv sidelæns, eller kreds i store cirkler højt oppe i luften;
modtag sommerhimlen, du vand, og hold den trofast til alle nedslagne øjne har
tid til at tage den fra dig!

Spred jer, fine radier af lys, fra mit hoveds form, eller enhvers hoved, i det
sollysende vand!

Kom, skibe fra den nedre bugt! sejl op eller ned, hvidsejlede skonnerter, slupper,
lægttere!

Vaj løs, flag fra alle nationer! lad jer behørigt stryge ved solnedgang!

Brænd højt jeres ild, støberiskorstene! kast sorte skygger i mørkningen! kast rødt
120 og gult lys over husenes toppe!

Syner, nu og herefter, angiv hvad I er,
du nødvendige hinde, vedbliv at indhulle sjælen,

om min krop for mig, og din krop for dig, skal svøbes vore guddommeligste
dufte,

I skal blomstre, byer – bring jeres fragt, bring jeres seværdigheder, yppige og
righoldige floder,

125 ekspandér, skabning åndeligere end alle andre,
bevar jeres steder, genstande varigere end alle andre.

I har ventet, I venter altid, I målløse, smukke præster,
vi modtager jer med fri sans omsider, og er umættelige herefter,

ikke I skal længere kunne hindre os, eller holde jer tilbage fra os,

130 vi bruger jer, og kaster jer ikke bort – vi planter jer permanent i vort indre,
vi udgrunder jer ikke – vi elsker jer – der er fuldkommenhed i jer også,

I udgør jeres del af evigheden,
stor eller lille, I udgør jeres del af sjælen.

På dansk ved Karsten Sand Iversen